

petencegivende uddannelser, men det er sådan set underligt, at der så skal være loft her.

Omvendt har vi i SF også været meget optaget af, at man jo ikke skal have nogen til at gå de pågældende steder, som ikke hører hjemme dér, og derfor er vi tilhængere af, at i det omfang man skal begrænse tilgangen, skal man gøre det ved hjælp af kvalitative definitioner. Hvad denne her model med rammestyring kan betyde, ved jeg jo ikke noget om. Jeg ved ikke, hvem det er, der ikke længere skal være på de pågældende institutioner. Det kan jeg ikke se ud af det her.

Men hvis vi så ser på, hvor væksten har været med hensyn til daghøjskolerne i de senere år, så har der været en vækst – selvfølgelig ikke generelt – fordi de har taget større og større opgaver på sig, bl.a. den frie ungdomsuddannelse, og fordi nogle meget store skoler er blevet endnu større. Og det betyder så, at den statslige udgift er relativt større, fordi kommune-tilskuddet er relativt mindre.

Så når en daghøjskole i 1996 har 247 årselever, i 1997 har 463 årselever og til og med tredje kvartal 1998 har 359 årselever og derfor forventlig lander i nærheden af 500 årselever, må man spørge sig selv: Er det en daghøjskole? Er det ikke et kursuscenter?

Der er jo også nogle, der kalder det et kursuscenter og en daghøjskole.

Og det er det, jeg synes er underligt: at man ikke kunne have kigget på dét. Lige så vel som man kunne have kigget på noget mere kvalitativt i det, i det omfang man mener, at der er noget, der mangler dér. Det har vi været villige til, og vi har også været villige til at se på, om der er nogle, der går der flere gange, og om det er den eneste eller den bedste måde at blive udviklet på.

Det her er jo en gang regulær planøkonomi, og vi er tilhængere af en styret markedsøkonomi, men vi kan forstå, at regeringspartierne og Venstre, Det Konservative Folkeparti, CD og Kristeligt Folkeparti er tilhængere af planøkonomi, hvor man laver en plan og siger: Der må være det antal, og hvis det så viser sig, at menneskene reagerer anderledes, må de indpasses efter planen.

Det synes vi er en meget uhensigtsmæssig måde at gribe det an på, og derfor var det, vi helt klart foretrak, at man kiggede mere på de kvalitative ting, når det drejer sig om daghøjskolerne: Er der noget dér med hensyn til, at man kan sørge for, at skolerne ikke bliver så

kæmpestore, ved at lægge et degressivt taxameter ind, sådan at man tilskynder de store skoler til at blive knap så store? Så kunne der oprettes nye skoler, og dermed skulle kommunerne give et yderligere bidrag. Det havde vi klart foretrukket.

Vi mener også, at en daghøjskole er en højskole om dagen, og vi mener, at en højskole er en enhed med en bestemt geografisk ramme, et sted, hvor man kan synge morgensang i fællesskab. Og det er der i hvert fald mange daghøjskoler hvor man ikke kan, fordi de ligger syv forskellige steder i byen, og så kan man ikke synge morgensang sammen. Det bliver i hvert fald lidt spredt fægtning, tror jeg.

Derfor mener vi, at man kunne have nedbragt antallet ud fra et kvalitativt krav, men det er ikke det, man har gjort.

Når det drejer sig om produktionsskolerne, aner jeg ikke, hvorfor der pludselig skal lægges et loft her. Der er ikke tale om, at produktionskoleområdet har været i voldsom vækst. I starten var der en mindre vækst, end man havde forventet, og nu er der en større vækst. Jamen er det ikke et tegn på, at de løser nogle opgaver?

De løser de opgaver, som man ingen andre steder i det danske uddannelsessystem kan løse med hensyn til de unge. Så kan man vælge nok så mange penge ind i erhvervsskolerne og i andre ungdomsuddannelser – det hjælper ikke noget! Det er produktionsskolerne, der kan tage sig af de unge mennesker, som ikke har fået et ordentligt tilbud, eller som kommer fra et hjem, hvor de ikke har fået tilstrækkelig opbakning.

Derfor forekommer det fuldstændig meningsløst, for man skal lægge et loft ind dér. Det er udtryk for den forfærdelige finansministerielle, økonomistiske tænkning, som hersker i det danske uddannelsessystem i dag.

Det er efter vores opfattelse fuldstændig meningsløst, og derfor forstår vi ikke, at den dér planøkonomi skal ind på det her område.

Ud fra disse betragtninger siger det altså selv, at vi ikke kan støtte forslaget. Vi ved i øvrigt heller ikke, hvad der rent faktisk kommer ud af det – ud over det tal, som man ved at man når – vi ved ikke, hvad indholdet vil være i det.

Og så den sidste bemærkning:

I betragtning af, at vi sidste år lavede en lov om kvalitetssikring, er det også underligt, at denne lovs udmøntning i form af en vejledning fra ministeriets side ikke er kommet endnu.